

ČESKÁ REPUBLIKA

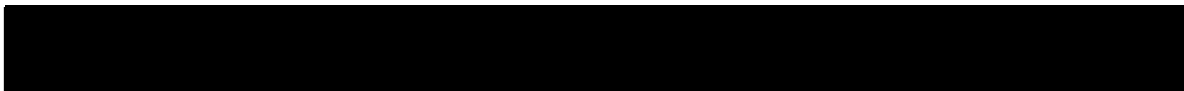
ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ondřeje Kubů a přísedících Zdeňky Hrochové a Miloše Hašpla v hlavním líčení konaném dne 1. července 2019

takto:

Obžalovaný

uznává se vinným, že

1. v místě svého současného bydliště na adrese [redacted] okres Tábor, od **24. 9. 2014** do **20. 8. 2018** přechovával plně funkční neregistrovanou střelnou zbraň kategorie C, konkrétně německou opakovací pušku zn. Mauser K98K, výr. číslo [redacted] číslo závěru [redacted] číslo hlavně [redacted] a dále od **19. 8. 2016** do **20. 8. 2018** na výše uvedené adrese přechovával 1 kus kulového náboje P 186 S* 20 36, 1 kus kulového náboje P S* 39 38, 1 kus kulového náboje S&B 243 W, 9 kusů kulových nábojů zn. SBP 38 Special, 2 kusy kulových nábojů S&B 8x57 JS a 60 kusů brokových nábojů (z toho 7 ks brokového náboje zn. SB Corona 12 3,5 mm černé barvy, 9 kusů brokového náboje 12 4 mm tmavě zelené barvy, 6 kusů brokového náboje 16 Stell Shot 3,05 mm světle zelené barvy, 3 kusy brokového náboje SB Favorit žluté barvy, 2 kusy brokového náboje Selier Belot 12 SB plastik červené barvy, 2 kusy brokového náboje SB 16 Vega 3,50 mm modré barvy, 7 kusů brokových nábojů Stell Shot 3,5 mm 16 světle zelené barvy, 7 kusů brokových nábojů S&B Corona 12 tmavě zelené barvy, 6 kusů brokových nábojů S&B 12 Corona 3,5 mm černé barvy, 5 kusů náboje Schonebeck 16 černé barvy, 1 ks brokového náboje S&B 12 67,5 mm oranžové barvy, 1 ks brokového náboje S Ball plastik 12 oranžové barvy, 1 ks brokového náboje S&B 12 červené barvy, 1 ks brokového náboje S&B 16 černé barvy s oranžovým nápisem, 1 ks brokového náboje S&B Vega 16 3,5 mm modré barvy a 1 ks náboje S-Ball plastik oranžové barvy), ačkoli nebyl držitelem zbrojního průkazu ani zbrojní licence,

2. nejméně v období od 1. 1. 2018 do 20. 8. 2018 v rodinném domě na adrese [REDAKCE] si opakovaně a dlouhodobě vynucoval pohlavní styk na poškozené [REDAKCE] zejména hrubým slovním zacházením, a poté kdy na začátku července 2018 poškozená další pohlavní styky s obžalovaným odmítla, snažil se [REDAKCE] přimět k tomu, aby přišla k němu do ložnice a měla s ním pohlavní styk od této doby i tím, že si do ložnice přinesl nelegálně drženou zbraň, uložil ji pod matraci postele, v domě pod vlivem alkoholu manipuloval touto zbraní tak, že ji opakovaně nabíjel a vybíjel, neboť věděl, že se předmětné zbraně [REDAKCE] bojí, a dále jí v jednom případě vyhrožoval, že si „vezme“ jednu z jejích dcer, pokud mu nevyhoví a nebude s ním mít pohlavní styk,
3. v období od 1. 1. 2013 do 20. 8. 2018 na pozemku u svého domu na adrese [REDAKCE] zasadil a následně vypěstoval ve výše uvedeném období nejméně 20 rostlin konopí setého - rod Cannabis, což je látka uvedená v Nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek v příloze č. 3, seznamu omamných látek č. 3, z nichž následně sušením vzrostlých rostlin na půdě rodinného domu na své doručovací adrese získal nezjištěné množství toxikomansky využitelné sušiny s nezjištěným obsahem psychotropní látky delta-9-THC (tetrahydrokanabinol), zařazené v příloze č. 4, seznamu psychotropních látek č. 4 Nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek) a z části sklizně vyrobil nezjištěné množství pryskyřice z konopí, tzv. hašiše, s obsahem účinné látky rostliny konopí delta-9-THC a vypěstovanou marihuanu u sebe neoprávněně pro vlastní potřebu přechovával a z části ji zdarma nejméně ve 20 případech poskytl dalším osobám a to:
- [REDAKCE] - v 10 případech v množství 1 g,
 - [REDAKCE] - v 5 případech v množství 5 g,
 - [REDAKCE] - v 1 případě v nezjištěném množství
- a dále výše uvedenou drogu zdarma poskytl dalším dosud nezjištěným osobám za účelem toxikomanského zneužití, přičemž pěstování této látky k toxikomanskému využití je zakázáno, čehož si byl obviněný vědom

tedy

pod bodem 1.

bez povolení sobě opatřil a přechovával střelnou zbraň,

pod bodem 2.

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného pohrůžkou násilím a pohrůžkou jiné těžké újmy donutil k pohlavnímu styku, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

pod bodem 3.

neoprávněně vyrobil a jinak jinému opatřil psychotropní látku,

čímž spáchal

pod bodem 1.

přecín nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku,

pod bodem 2.

zločin znásilnění § 185 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 trestního zákoníku,

pod bodem 3.

přecín nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 185 odst. 2 trestního zákoníku za užití ustanovení § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 36 (třicet šest) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s **ostrahou.**

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest propadnutí věci**, a to:

- 1) německé opakovací pušky zn. Mauser K98K, vyr. číslo [REDAKCE] číslo závěru [REDAKCE] číslo hlavně [REDAKCE]
- 2) 14 ks kulových nábojů S&B 8x57 JS,
- 3) 1 ks kulového náboje P 186 S* 20 36,
- 4) 1 ks kulového náboje P S* 39 38,
- 5) 9 ks kulových nábojů zn. SBP 38 Special,
- 6) 1 ks kulového náboje S&B 243 W,
- 7) 60 kusů brokových nábojů (7 ks brokového náboje zn. SB Corona 12 3,5 mm černé barvy, 9 ks brokového náboje 12 4 mm tmavě zelené barvy, 6 ks brokového náboje 16 Stell Shot 3,05 mm světle zelené barvy, 3 ks brokového náboje SB Favorit žluté barvy, 2 ks brokového náboje Selier Belot 12 SB plastik červené barvy, 2 ks brokového náboje SB 16 Vega 3,50 mm modré barvy, 1 ks náboje S-Ball plastik oranžové barvy, 7 ks brokových nábojů Stell Shot 3,5 mm 16 světle zelené barvy, 7 ks brokových nábojů S&B Corona 12 tmavě zelené barvy, 6 ks brokových nábojů S&B 12 Corona 3,5 mm černé barvy, 5 ks náboje SCHONEBECK 16 černé barvy, 1 ks brokového náboje S&B 12 67,5 mm oranžové barvy, 1 ks brokového náboje S Ball plastik 12 oranžové barvy, 1 ks brokového náboje S&B 12 červené barvy, 1 ks brokového náboje S&B 16 černé barvy s oranžovým nápisem, 1 ks brokového náboje S&B Vega 16 3,5 mm modré barvy).

Podle § 99 odst. 2 písm. b) a § 99 odst. 4 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **ochranné léčení protialkoholní ve formě ambulantní.**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se **obžalovanému** ukládá povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené [REDAKCE] (generálie shora) částku **5.300 Kč.**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se **obžalovanému** ukládá povinnost zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozené [REDAKCE] (generálie shora) částku **50.000 Kč.**

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se na řízení ve věcech občanskoprávních odkazuje se zbytkem svého uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy poškozená [REDAKCE] (generálie shora).

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. Tento skutkový stav byl zjištěn z výsledku obžalovaného, poškozené, vyslechnuta byla i svědkyně [REDAKCE] v souladu s ustanovením § 211 odst. 1 trestního řádu byly čteny protokoly o výsledku svědků [REDAKCE] [REDAKCE] v intencích § 211 odst. 6 trestního řádu byly rovněž čteny úřední záznamy o [REDAKCE]

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

podaném vysvětlení [REDAKCE] Opominout nelze rovněž výslech znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie [REDAKCE] Provedeny byly i listinné důkazy, konkrétně četná prohlášení [REDAKCE] k chování obžalovaného, fotografie zbraně, protokol o vydání věci - zbraní a nábojů, odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví balistika, zpráva o době držení a důvodu ztráty zbrojního průkazu a k převodu zbraní, které měl obžalovaný ve vlastnictví, rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu, usnesení a protokoly o vrácení věci, vyjádření Policie ČR, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, pracoviště Tábor, protokol o vydání věci - sušiny neznámé rostliny, odborná vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví chemie, fotodokumentace. Stěžejní jsou také rozsudek Okresního soudu v Táboře ve věci vedené pod sp. zn. 14 Nc 132/2015 o úpravě výkonu rodičovské odpovědnosti k nezletilému synovi obžalovaného a poškozené, usnesení Okresního soudu v Táboře ze dne 31. 8. 2018 č. j. 4 Nc 5101/2018 - 24 o předběžném opatření - vykázaní ze společného obydlí a usnesení Okresního soudu v Táboře ze dne 12. 10. 2018 č. j. 4 Nc 5201/2018 - 23, úřední záznam o podaném vysvětlení poškozenou ze dne 29. 6. 2019 a kopie SMS zpráv. Opominout nelze také osobní výkazy obžalovaného, zejména opis rejstříku trestů a rozhodnutí v předchozí trestní věci obžalovaného.

3. Soud po zhodnocení provedených důkazů dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

II. Skutková zjištění k bodu 1. výroku rozsudku

4. Obžalovaný se ke spáchání trestného činu doznal a uvedl, že to byla hloupost a lituje toho, že nevyužil amnestii a zbraň nepřihlásil. Od osmnácti let měl zbrojní průkaz, ale asi před dvěma lety šel kvůli přítelkyni na psychiatrii, a tam mu jej sebrali. V té době měl „čtyři kvéry“, které pak přepsal na otce a předal mu je i fyzicky. Náboje, které policie zadržela, byly do nich. Zadržanou pušku pak získal asi v září 2014 od kamaráda, pomáhal mu předělávat dům, který koupil, a pušku našel na půdě. Zbraň chtěl prostě mít, nepoužíval ji, jen na Silvestra si vystřelil do vzduchu.
5. Výpověď obžalovaného v tomto bodě hodnotí soud jako věrohodnou, zejména s ohledem na další ve věci provedené dokazování, které v podstatě samo o sobě popisuje skutkový stav popsany ve výroku rozsudku.
6. V první řadě soud upozorňuje na svědectví poškozené, družky obžalovaného, která uvedla, že obžalovaný měl rád zbraně, jak střelné, tak chladné, poškozená rovněž doplnila, že ví, že měl doma zbraň nelegálně, byť nebyla schopna určit odkdy. Obžalovaný byl i držitelem zbrojního průkazu, avšak poté co byl hospitalizován a léčil se u [REDAKCE] mu byl odebrán. Poškozená uváděla, že se tak mělo stát v roce 2017, byť dodala, že neví přesně kdy. Shodně hovoří i dcery poškozené, které obě uvedli, že věděli, že obžalovaný měl zbraň, byť nebyli schopny uvést od kdy. Starší z dcer [REDAKCE] dokonce uvedla, že poškozený se zbraní občas cvakal a v létě 2018 měl ji uloženou v ložnici pod matrací. Shodně hovoří i svědkyně [REDAKCE] které poškozená zbraň dokonce ukázala, či [REDAKCE] které se poškozená svěřila, že obžalovaný v průběhu roku 2018 manipuloval se zbraní. A konečně zásadní je také svědectví [REDAKCE] který byť není schopen přesně datovat kdy, předal zbraň při rekonstrukčních pracích na půdě jeho domu nalezenou pušku obžalovanému, neboť předpokládal, že jako myslivec a držitel zbrojního průkazu se „o ni postará“.
7. Zásadním důkazem je také rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál ze dne 27. 7. 2016, v právní moci dne 19. 8. 2016, o odebrání zbrojního průkazu z důvodu zdravotní nezpůsobilosti. Po datu právní moci tak obžalovaný neměl oprávnění držet či si opatřit nejen jakoukoli zbraň, jejíž nabytí a držení je umožněno pouze držitelům zbrojního průkazu, ale neměl oprávnění přechovávat ani střelivo do takové zbraně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

8. Ze závěrů odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví balistika pak vyplývá, že policií zajištěná střelná zbraň je plně funkční střelnou zbraní kategorie C, k jejímuž nabývání a následnému přechovávání je oprávněna pouze osoba, která je držitelem zbrojního průkazu a která řádně získala i tzv. průkaz zbraně.
9. S ohledem na výše uvedené tak soud uzavírá, že nemá pochybnosti o průběhu skutkového děje tak, jak je popsán v obžalobě.

III. Skutková zjištění k bodu 2 výroku rozsudku

10. Obžalovaný popřel, že by se dopustil popsaného zločinu, byť připustil, že nesl velmi nelibě, že s ním poškozená odmítala intimně žít, což přikládal tomu, že je z něj cítit alkohol. Obžalovaný se však velmi emotivně ohradil proti popisu skutkového děje předkládaného poškozenou, své chování sice označil za hrubé a hulvátské, ale to vyplývá z jeho naturelu, nechoval se v úmyslu poškozenou zastrášovat ani být útočný k jejím dcerám. Soužití s poškozenou popisuje jako normální partnerský vztah, byť připouští občasné problémy způsobené jeho nadměrným užíváním alkoholu. Poškozenou nikdy neuhodil, k ničemu ji nenutil, naopak byla to poškozená, kdo jej v hádkách několikrát zranila, když po něm házela věci, či jej „řezala“. Důrazně odmítl, že by ji manipulací se zbraní nutil k návratu do ložnice. Zbraň měl půl roku uloženou v králíkárně, byla velmi znečištěná a potřebovala údržbu, proto s ní manipuloval, čistil ji, ale v průběhu toho nic neříkal a zbraň pak uložil na skříň.
11. Výpověď obžalovaného však soud v tomto případě shledává jako zcela nevěrohodnou, důvodem je nejen rozpor s dalšími ve věci shromážděnými důkazy, ale především sama výpověď obžalovaného je nekonzistentní, vnitřně rozporná a obžalovaný ji v průběhu trestního řízení mění. Sám obžalovaný totiž nejprve připouští, že poškozené řekl, že zbraň z ložnice odnese pouze v případě, že se tam vrátí ona, aby to následně popřel, a vzápětí to připustil s tím, že chtěl, aby se vrátila do ložnice. Stejná je situace i výhrůžkou „že si místo ní vezme jednu z jejích dcer“, což nejprve kategoricky popírá, aby následně uvedl, že „*v opilosti nakecal spoustu hovadin, ale v životě by to neudělal*“. Již tyto rozpory a rovněž vyjádření poškozeného, kterými v podstatě potvrdil důvodnost obžaloby, když uvedl, „*kdyby se máma normálně chovala tak, jak se má chovat (...) kdybychom si vrzli, tak by to bylo vše v pořádku*“, což rozhodně nevypovídá o standardním chování obžalovaného k poškozené.
12. Za situace, kdy sama výpověď obžalovaného vzbuzuje četné pochybnosti o své pravdivosti a úplnosti, a naznačuje, že skutkový děj se neodehrál tak, jak jej obžalovaný popisuje, přistupují k objasnění děje další důkazy, které ony výše popsané pochybnosti o pravdivosti výpovědi mění v jistotu.
13. Předně je na místě uvést, že poškozená popisuje skutkový děj zcela odlišně od obžalovaného. Soužití s obžalovaným popisuje jako značně poznamenané jeho pitím, po narození syna se dokonce od obžalovaného dvakrát odstěhovala, nicméně posléze partnerské soužití obnovili. Zásadní zlom v jejich vztahu nastal od počátku roku 2018, obžalovaný opět začal pít, z práce chodil opilý a situace se postupem času zhoršovala. Po začátku letních prázdnin, když dcery odjeli, chtěla jejich situaci řešit, bála se toho, aby obžalovaný neudělal dluhy, nepřišli o dům, snažila se mu domlouvat, na což nereagoval, proto s ním odmítla sexuálně žít. Chtěla ho tak přesvědčit, aby přestal pít, což mu také několikrát výslovně sdělila. Poškozená také doplnila, že ohledně sexu s ní poškozený zpočátku „pouze“ manipuloval, až v posledním období jejich soužití si sex skutečně vynucoval. Ony manipulace měly podobu zejména vulgárních poznámek před dětmi, či cizími lidmi nebo návštěvami, osahávání, atp., přičemž kvůli těmto způsobům chování obžalovaného mu poškozená raději byla po vůli, aby nevyvolával takto pohoršení. Poškozená také popisuje zhoršující se chování obžalovaného, jeho neustále změny nálad, návaly vzteku, se zbraní začal manipulovat opilý a ona se začala bát, aby něco neudělal. Podrobně popsala také dva zásadní incidenty, a to manipulování se zbraní, kdy si obžalovaný měl zhruba týden v

- červenci „hrát se zbraní“, opakovaně ji nabíjel a vybíjel, různými průpovídkami ji přesvědčoval, aby šla do ložnice. V tomto období se také snažil prostřednictvím syna manipulovat tak, aby k pohlavnímu styku svolila, např. postavil stan v domnění, že tam půjde spát s ním a jejich synem a dojde k souloži, či vzal děti k vodě v přesvědčení, že je nenechá jít samotné a pak ji v plavkách osahával. V té době se jej bála, byl vzteklý, nebyla si jistá, co přesně udělá. V srpnu se odehrál také ten druhý incident, zhruba dva, tři dny poté pušce. Ležela v ložnici s [REDAKCE] a obžalovaný tam chodil, vyhrožoval doktoru [REDAKCE] že mu rozbije hlavu, vyhrožoval, že vykope návštěvy, a také jí vysvětloval, že vše dělá špatně, že s ním nespí. Výhrůžku o tom, že „si vezme některou z jejích dcer, když s ním nespí ona“, však pronesl ještě předtím v pokoji a následně ji na její dotaz, zda to myslí vážně zopakoval. Poté když byla u dcery v pokoji, tak tam přišel, měl jejími slovy „slizký výraz“ a hladil dceru po noze a neustále pronášel sexuálně podbarvené poznámky. Poškozená také doplnila, že se bála, když obžalovaný manipuloval se zbraní, byl nevypočitatelný, ale nedonutilo ji to, aby mu vyhověla, nicméně je přesvědčená, že obžalovaný počítal s tím, že ji donutí, když nestačily jeho obvyklé předchozí způsoby.
14. Výpověď poškozené hodnotí soud jako věrohodnou, neboť jmenovaná vypovídá v průběhu celého trestního řízení prakticky shodně, nadto je její výpověď podporována dalšími svědky. Poškozená rovněž svým projevem a obsahem výpovědi nezavdává žádné pochybnosti o pravdivosti její verze skutkového děje, zejména když řada dalších svědků vypovídá shodně. Soud si uvědomuje, že svědci, zejména kamarádka poškozené, ale i další osoby, ví o událostech toliko z doslechu, když se jim poškozená svěřila, avšak je na místě zdůraznit, že výpovědi obou hlavních aktérů proti sobě stojí osamoceně, ba naopak.
 15. Chování obžalovaného totiž popisuje celá řada lidí. Soused [REDAKCE] popisuje chování obžalovaného - jejich problematické sousedské soužití. Obžalovaný byl hrubý a vulgární, často vyvolával konflikty, byť nikdy nebyl svědkem toho, že by nadával dětem nebo poškozené. Současně však doplnil, že s incidentem se zbraní se mu svěřila poškozená.
 16. Jako hrubiána, se zálibou v alkoholu popisuje obžalovaného i [REDAKCE] který zároveň zdůraznil, že si nebyl vědom toho, že by obžalovaný poškozenou napadal, na partnerských problémech měli dle jeho názoru podíl oba dva.
 17. Naopak další ze sousedů [REDAKCE] popisuje obžalovaného jako vulgárního člověka, despotu. Velmi často také častoval poškozenou nárážkami se sexuální tematikou, a to i před dětmi. Obžalovaného také pokládá za zkušeného manipulátora. Doplnil také, že poškozená se mu svěřila, že obžalovaný v posteli manipuloval se zbraní, s tím, že chce mít v posteli něco hezkého.
 18. Jako hulváta a hrubiána popisuje obžalovaného také svědkyně [REDAKCE] která hlavní problém obžalovaného a jeho změn nálad spatřuje v jeho závislosti na alkoholu. I ona potvrdila, že se jí poškozená svěřila s incidentem s puškou, což ostatně stvrzuje i ve svém čestném prohlášení.
 19. Rovněž [REDAKCE] popisuje, že se jí poškozená svěřila, že obžalovaný má v ložnici zbraň, že když tam s ním není ona, že chce mít něco hezkého, a že s ní naprázdno cvaká. Popisovala také nevhodné, až vulgární chování nejen k ní („stojí mu z ní pind'our“ či „stejně bych tě jednou znásilnil“), ale i vůči [REDAKCE] (starší dcera poškozené) a k poškozené samotné. Svědkyně také doplnila, že má povědomí o tom, že po poškozené vyžadoval sex - např. posílal jejich syna, aby jí vyřídil, že čeká v ložnici, či se po poškozené požadoval sex a nevhodně při tom hladil její dceru po noze.
 20. Velice obdobně vypovídala i svědkyně [REDAKCE] Tak dokonce viděla zbraň uloženou v ložnici, kdy jí ji během návštěvy ukázala poškozená. Svědkyně také uvedla, že se jí poškozená svěřila s tím, že obžalovaný si na ní vynucuje pohlavní styk, dokonce to i slyšela, kdy byla přítomna jeho výzvam k sexu, či během její návštěvy za ní posílal jejich syna s tím, že na ni čeká v ložnici, což trvalo téměř tři hodiny. Poškozená se jí také svěřila s oním incidentem se zbraní, kdy jí měl vybíjet a nabíjet, náboje padaly na zem, dokonce se neúspěšně pokusila zavolat na linku

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

bezpečí. Svěřila se jí také s jeho výhrůžkou „že si vezme jednu z jejích dcer“. Svědkyně dále doplnila, že obžalovaný byl vulgární, i před dětmi, nevhodně se choval i k dcerám poškozené i k jejím dětem.

21. Zásadní jsou také svědectví dcer poškozené. [REDAKCE] popisuje obžalovaného jako vznětlivého, občas večer byl dokonce zlý, a dodala, že její mamka se ho bála. Nezletilá uvedla, že na její matku byl sprostý, nadával, ale podrobnosti si nepamatuje. Viděla jej také manipulovat se zbraní, byť ji jen odnášet. Popsala také jeho rozčílené chování v době před odjezdem na dovolenou do Itálie, ale podrobnosti s výjimkou neustálého chození obžalovaného k nim do pokoje a výčitek adresovaných její matce si nepamatuje. Starší ze sester, [REDAKCE] pak uvedla, že v průběhu léta viděla zbraň schovanou pod matrací v ložnici a společně s matkou ji schovali. Doplnila také, že jednou jej viděla její sestra, jak zbraň někam odnáší. Doplnila také, že obžalovaný věděl, že se její matka zbraně bojí a také že s ní občas cvakal. Problémů v soužití své matky s obžalovaným si povšimla až v poledních roce, poškozená se obžalovaného bála, nechtěla s ním spát v ložnici. Obžalovaný se jí však snažil přesvědčit, aby se do ložnice vrátila, posílal za ní jejich bratra s různými vzkazy, tahal jí za nohu z gauče, před nimi i před sousedy ji přemlouval, ať s ním jde. Podrobně popsala také incident před odjezdem do Itálie, kdy obžalovaný na mamku křičel, „jestli mi nedáš ty, tak si vezmu jednu z tvých dcer“. Všichni pak spali společně, ale obžalovaný za mamkou přišel, sápal se na ní a chtěl, aby s ním šla do ložnice.
22. S ohledem na výše uvedené nezbyvá než uzavřít, že je nepochybně prokázáný skutkový děj tak, jak je popsán ve výroku rozsudku. K uvedenému závěru vede soud zejména četnost výpovědí svědků podporující verzi poškozené, která navíc vypovídá prakticky shodně nejen v trestním řízení, ale i v řízení o předběžném opatření. Její výpověď je navíc konzistentní, bez logických rozporů a přesvědčivě popisuje vývoj vztahu s obžalovaným i důvody, které ji vedly k jeho definitivnímu ukončení. Ostatní svědci, byť nebyli s výjimkou dcer, přímými účastníky děje, svými výpověďmi podporují verzi poškozené, která se jim měla svěřit, či byly přímými účastníky některých událostí. Nadto nelze přehlédnout, že všichni shodně popisují postupnou degradaci chování obžalovaného, jeho nelibost, s jakou nesl odcizování s poškozenou. Poškozená se pak zejména s incidentem se zbraní svěřila sousedům a kamarádkám a ty jej potvrdily. Soud si sice uvědomuje, že se jedná o svědectví z doslechu, ale je jen stěží představitelné, že by poškozená po takto dlouhou dobu chystala komplot na obžalovaného bez jasného cíle, neboť při vypořádání domu i při dohodě o výchově syna se k němu chovala korektně a soud nezaznamenal žádné skutečnosti svědčící pro snahu poškozené pomstít se obžalovanému. Nadto aby tato konstrukce obstála, je nezbytné si uvědomit, že poškozená by jí musela mít do detailu promyšleno, přesvědčit ke spolupráci řadu dalších osob a to bez jakéhokoli motivu, neboť z jejího chování není zřejmá ani zášť, ani snaha se pomstít, či snaha získat majetek.
23. Na závěr tak nezbyvá než doplnit, že jakkoli obhajoba tvrdí opak, výpověď poškozené nestojí samostatně, je to naopak výpověď obžalovaného, kterou nepodporují žádné důkazy a zpochybňují její vnitřní rozpory.
24. Soud jen pro úplnost dodává, že oproti podané obžalobě zpřesnil popis skutkové věty, byť podstata jednání zůstala stejná a právní hodnocení tato úprava nemá vliv. Soud tak učinil zejména z toho důvodu, aby byl zvýrazněn předěl ve vztahu poškozené a obžalovaného se začátkem prázdnin, což je okamžik kdy již poškozená přestala s obžalovaným sexuálně žít a informoval ho, jak o svém rozhodnutí, a tak o jeho důvodech, což obžalovaného přivedlo k použití ne již pouze manipulativních, ale i verbálně agresivních a výhrůžných prostředků.

IV. Skutková zjištění k bodu 3. výroku rozsudku

25. Obžalovaný se ke spáchání výše popsaného jednání doznal, avšak zpochybnil počet případů, v nichž marihuanu třetím osobám dával a zdůraznil, že ji rozhodně neprodával. Ke skutkovému ději uvedl, že si pěstoval trávu, poškozená mu ji dokonce zalévala, pěstoval ji však toliko pro

vlastní potřebu a neušil ji, pouze z ní vyráběl mastičky. Obžalovaný současně připustil, že „když někdo potřeboval, dal mu větvíčku“, ale rozhodně se tak nestalo ve dvaceti případech, byť počet případů si přesně nepamatuje. [redacted] marihuanu poskytl maximálně pětkrát, byl to soused. [redacted] nic nedával, a [redacted] drogu poskytl toliko jednou, neboť si sám pěstuje na půdě. K dotazu soudu pak doplnil, že se jednou pokoušel vyrobit hašíš, dělal tzv. bahno, ale „bylo to k ničemu a tak to skončilo v hnoji“.

26. Jakkoli soud kladně hodnotí částečné doznání obžalovaného, jeho výpověď jako zcela věrohodnou hodnotit nemůže, neboť je částečně v rozporu s dalším provedeným dokazováním.
27. Je skutečně nesporné, že obžalovaný na zahradě domu pěstoval marihuanu, to potvrzují nejen fotografie pořízené policisty, kteří pěstované rostliny zajistili, ale rovněž i výpovědi svědků. Na úvod soud předestírá výpověď družky obžalovaného a jejích dcer, které shodně uvedli, že obžalovaný rostliny konopí nejen pěstoval, ale následně sušinu ve formě marihuany kouřil smísenou s tabákem. Poškozená rovněž doplnila, že obžalovaný marihuanu poskytoval i dalším osobám, výslovně uvedla, že jednou drogu poskytl svému švagrovi [redacted] nejméně desetkrát i [redacted] s ním často chodila i [redacted] a konečně dle jejího mínění často chodil i [redacted].
28. Skutečnost, že rostliny konopí setého pěstoval, potvrzují i dcery poškozené, svědkyně [redacted] která potvrdila, že obžalovaný jednou vyráběl i hašíš, který popsala jako hnědou hmotu. Rostliny konopí u domu viděla i svědkyně [redacted] soused obžalovaného, stejně tak jako [redacted] který však popřel, že by od obžalovaného jakoukoli drogu získal, byť bezúplatně.
29. Zcela zásadní jsou však svědectví [redacted] který uvedl, nejen to, že obžalovaný v posledních čtyřech letech (2014 - 2018) vypěstoval zhruba dvacet rostlin „trávy“, ale také, že mu marihuanu asi v deseti případech zdarma poskytl. Dalším neopominutelným svědectvím je pak výpověď [redacted] která uvedla, že jí obžalovaný v pěti případech zdarma poskytl zhruba 5 gramů sušené drti konopí. Doplnila také, že sám „trávu“ kouřil smíchanou s tabákem. Svědkyně dále doplnila, že obžalovaný zkoušel rovněž vyrobit hašíš, což ostatně potvrdil i svědek [redacted] který mu dokonce na Youtube pomohl nalézt postup. A konečně rovněž [redacted] uvedl, že mu obžalovaný v jednom případě dal větev marihuany.
30. Skutková zjištění tak již jen doplňuje fotodokumentace pořízená policisty při ohledání, z nichž je patrné, že v létě 2018 obžalovaný na zahradě rostliny konopí pěstoval, usnesení o vydání věci, z něhož soud seznal, že poškozená vydala rostlinnou sušinu neznámého původu. Přehlédnout nelze ani odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví chemie, z něhož vyplývá, že v sušině byla zjištěna rostlinná drť konopí, tzv. marihuana, chemickou analýzou rostlinných zbytků pak byl zjištěn i obsah THC v této sušině. Ostatně že darovaná droga měla běžné účinky, potvrzují i svědci [redacted].
31. Soud tak uzavírá, že má za vyvrácenou výpověď obžalovaného týkající se nejen množství a důvodu pěstování rostlin konopí, ale totožnosti odběratelů a počtu případů, v nichž jim drogu poskytl. Shodné výpovědi svědků totiž jen stěží mohou být zpochybněny, zejména když všechny osoby vypovídají velmi uvěřitelně, zejména svědci [redacted] se vyjadřují natolik civilně a věcně, že jejich věrohodnost nelze zpochybnit. Nota bene když z jejich výpovědi plyne, že jednání obžalovaného nepovažovali za „dealerství“ a proto ani neměli důvodu svou výpověď zkreslovat. Soud proto má za prokázanou verzi obžaloby, neboť ve prospěch verze skutkového děje předkládaného obžalovaným prakticky nesvědčí jediný důkaz, s výjimkou jeho vlastní výpovědi, a navíc je v rozporu s výpověďmi dalších svědků.

V. Právní posouzení

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

32. Po právním posouzení jednání popsaného pod bodem 1. výroku rozsudku soud uzavírá, že obžalovaný se jím dopustil přečinu nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku, neboť bez povolení sobě opatřil a přechovával střelnou zbraň.
33. K naplnění znaků skutkové podstaty nad rámec její zákonné definice soud dodává, že obžalovaný si byl nepochybně vědom, že nemá žádné oprávnění přechovávat ve výroku popsanou střelnou zbraň ani náboje, přesto tak učinil, protože dle svých slov „pušku chtěl mít“. Obžalovaný tak zcela nepochybně jednal v úmyslu přímém, neboť sám připouští, že věděl, že jeho jednání odporuje zákonu, avšak neučinil ničeho, aby závadový stav napravil. K časovému vymezení spáchaného jednání ve vztahu ke střelné zbraně pak je na místě jen doplnit, že předpokladem povoleného držení zbraně je nejen oprávnění ve formě zbrojního průkazu, ale též vzniká povinnost nabytí zbraně ohlásit příslušnému útvaru policie, získat průkaz zbraně (viz § 41 a následující zákona o zbraních). Teprve souhrnné splnění těchto dvou podmínek je povoleným držením zbraně. Obžalovaný však nabytí vlastnictví předmětné pušky nenahlásil a proto naplnil znaky skutkové podstaty tohoto přečinu již před odnětím zbrojního průkazu.
34. Skutkem popsaným pod bodem 2. výroku rozsudku obžalovaný spáchal zločin znásilnění § 185 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 trestního zákoníku, neboť dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného pohrůzkou násilím a pohrůzkou jiné těžké újmy donutil k pohlavnímu styku, avšak k dokonání trestného činu nedošlo.
35. K naplnění znaků skutkové podstaty soud uvádí následující. Soud nepochybuje, že partnerské soužití obžalovaného a poškozené bylo patologickým vztahem, notně poznamenaným alkoholismem obžalovaného a gradace závadového chování obžalovaného byla postupná, zjevně motivovaná jeho pokřivenou představou ideální formy partnerského soužití. Současně však nelze také nepoznamenat, že znaky pokusu žalovaného zločinu jsou naplněny až „v závěrečné fázi jejich vztahu“, tedy v okamžiku, kdy obžalovaný používal jako nátlakovou formu opakované nabíjení a vybíjení zbraně či výhrůžky sexuálním útokem na jednu z dcer poškozené, čemuž ovšem předcházela dlouhodobá manipulace s poškozenou za účelem sexuálního uspokojení obžalovaného. Za nejzávažnější pak samozřejmě považuje soud jednání obžalovaného od chvíle, kdy mu poškozená sdělila, že s ním odmítá sexuálně žít vzhledem ke způsobu jeho chování, přičemž obžalovaný neváhal pokusit se tento její odpor překonat výše popsanými prostředky. K tomuto závěru jen přispívá skutečnost, že průběh vztahu poškozené s obžalovaným, jeho opilecká agresivita ve spojitosti se zálibou ve zbraních a koneckonců i zcela zjevné postupné vymizení schopnosti obžalovaného zvládat nenaplněnost svých vlastních představ o ideálním průběhu partnerství s poškozenou bezesporu potencovali vnímání reálnosti výhrůžek ze strany poškozené.
36. K samotnému charakteru výhrůžek pak soud dodává, že hrozba sexuálního zneužití jedné z dcer poškozené je bezesporu pohrůzkou jiné těžké újmy, neboť poškozená jako matka tuto hrozbu vnímala dle svých slov velmi úkorně a o jejím vnímání svědčí koneckonců i to, že byla příslovečnou poslední kapkou vedoucí k definitivnímu rozpadu jejich vztahu. Ostatně nelze přehlédnout, že tento názor je zastáván i v komentářové literatuře¹.
37. Skutečnost, že obžalovaný nutil poškozenou k pohlavnímu styku, připouští on sám, byť tak činí v kontextu vlastního vnímání oprávněnosti svého požadavku, který odůvodňuje tím, že poškozená byla jeho družkou a tedy z jeho pohledu povinnou k intimnímu životu s ním, což vnímal jako normální. V jeho optice to byla právě poškozená, která nejednala správně, neboť

¹ Při donucení pohrůzkou násilí se, na rozdíl od předchozí úpravy tohoto trestného činu v trestním zákoně nebo zločinu loupeže podle § 173, nemusí jednat o pohrůžku bezprostředního násilí, postačuje pohrůžka násilím realizovaným v budoucnu. Pohrůžka může směřovat i vůči jiné osobě než oběti (např. pohrůžka ublížením jejímu dítěti), ale i vůči věci (např. pohrůžka zničením zařízení bytu). In: FREMR, Robert. § 185 Znásilnění. In: DRAŠTÍK, Antonín, Robert FREMR, Tomáš DURDÍK, Miroslav RŮŽIČKA, Alexander SOTOLÁŘ aj. *Trestní zákoník: Komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2019-7-18]. ASPI_ID KO40_2009CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.

„kdyby se máma normálně chovala tak, jak se má chovat (...)kdybychom si vrzli, tak by to bylo vše v pořádku“. Obžalovaný však zcela opominul, že je to právě poškozená, která má právo se svobodně rozhodnout, zda chce s obžalovaným intimně žít či nikoli, a obžalovaný takové rozhodnutí musí respektovat.

38. K námitce obžalovaného, že jeho jednání nenaplnuje znaky skutkové podstaty žalovaného trestného činu je na místě zdůraznit, že „za pohrůžku násilí (...) je možno považovat jednání pachatele, který ve snaze dosáhnout svého záměru, k jehož splnění poškozeného nutí, nakládá se zbraň tak, aby bylo zřejmé, že by ji mohl použít způsobem, k němuž je určena, aniž by takovou možnost vyjádřil slovně (např. pachatel dá najevo, že střelná zbraň obsahuje zásobník s náboji, tento vyjme a zbraň ponechá ležet na stole před poškozeným)“.² Soud si sice uvědomuje, že citovaný judikát se vztahuje k trestnému činu vydírání, ale s ohledem na stejnou podstatu jednání, byť směřující k dosažení jiného cíle, je plně aplikovatelný i na nyní projednávaný případ.
39. K charakteru jeho jednání jako pokusu soud jen doplňuje, že k dokonání jeho jednání nedošlo výhradně kvůli obraně poškozené, která nejen tím, že se nepodvolila jeho nátlaku, ale též tím, že spala společně s dětmi, neodešla za obžalovaným do ložnice, znemožnila dokonání jednání, o něž obžalovaný usiloval. Obžalovaný tak od svého jednání nejenže neupustil dobrovolně, ale soud je přesvědčen, že pokud by poškozená neodešla, své výhrůžky stupňoval až do té míry, že tato by se mu podvolila a k dokonání činu by došlo. Ostatně vykonání pohlavního styku na poškozené bylo zjevným motivem jeho jednání, což dokládají mimo jiné i výše uvedené citace jeho výpovědi.
40. Jednáním popsáním v bodě 3. výroku rozsudku se pak obžalovaný dopustil přečinu nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 trestního zákoníku, když neoprávněně vyrobil a jinak jinému opatřil psychotropní látku.
41. K naplnění znaků skutkové podstaty soud uvádí následující. Marihuana je látka uvedená v Nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek v příloze č. 3, seznamu omamných látek č. 3 s obsahem účinné psychotropní látky delta-9-THC (tetrahydrokanabinol), což je zakázaná látka uvedená v Nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek, v příloze č. 4, seznamu psychotropních látek č. 4, a s jako takovou s ní nelze nakládat bez příslušných oprávnění, jejichž držitelem obžalovaný není. Je také na místě zdůraznit, že trestní zákoník stíhá i bezúplatné poskytnutí drogy jiné osobě bez ohledu na důvod, či iniciaci ze strany osoby, které je droga nabídnuta, a právě takové jednání je nejčastější „jinou formu poskytnutí“. Pokud tedy obžalovaný uvádí, že svým „odběratelům“ dával větvičku marihuany s tím, že až on nebude mít tak mu ji vrátí, zcela bezesbytku naplnil tento znak skutkové podstaty, je totiž bez jakéhokoli významu, za jakým účelem obžalovaný rostliny konopí pěstoval, na co byly určeny či jakým způsobem je dále zpracovával. Jen pro úplnost a s ohledem na charakter argumentace obžalovaného je pak na místě zdůraznit, že otázka úplatnosti formy poskytnutí nemá žádný dopad na trestnost popsání jednání, byť se nesporně promítá do jeho společenské škodlivosti.
42. I v tomto případě dospěl soud k závěru, že obžalovaný jednal úmyslně, neboť musel být minimálně srozuměn s následky předání marihuany třetí osobě. Ostatně je notorií, že jakákoli forma poskytnutí drogy třetí osobě je trestním právem penalizována.

VI. Druh a výměra trestu

43. O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku a dospěl k následujícímu závěru.

² VOČKA, Vladimír. § 175 Vydírání. In: DRAŠTÍK, Antonín, Robert FREMR, Tomáš DURDÍK, Miroslav RŮŽIČKA, Alexander SOTOLÁŘ aj. *Trestní zákoník: Komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2019-7-18]. ASPI_ID KO40_2009CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.

44. Obžalovanému polehčuje jeho částečné doznání, nicméně na straně druhé nelze tuto polehčující okolnost přeceňovat, neboť z jeho výpovědi rozhodně nevyplývá, že by doznání bylo projevem sebereflexe. Naopak z obsahu výpovědi obžalovaného je zřejmé, že se snaží marginalizovat dopady svého jednání a více než spáchaných skutků, k nimž se doznal, lituje následků, které má nyní toto jednání pro něj. Doznání tak dle názoru soudu není projevem nápravy, ale toliko akceptací faktu a vyvážením důkazní situace, neboť nelze přehlédnout, že soud by i bez doznání obžalovaného měl dostatek důkazů svědčících pro závěr o jeho vině. Nadto jeho postoj k nejzávažnějšímu z projednávaných skutků, pokusu zločinu znásilnění, svědčí o tom, že ani probíhající trestní stíhání jej nepřimělo k zamyšlení nad závadovostí jeho chování, ať již v té závažnější rovině ve vztahu k jeho partnerce, či ve vztahu k dcerám poškozené, které se rovněž zásadně vymyká normě. Současně však soud nemůže neupozornit na celou paletu okolností přitěžujících. Nejenže obžalovaný se dopustil tří trestných činů, ale části nyní projednávaných skutků se dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení, pro jinou trestnou činnost, a ačkoli obžalovaný není speciálním recidivistou, ve vztahu k oběma přečinům je recidivistou druhovým, tedy dopouští se stejného typu trestné činnosti, nadto část jednání spáchal v době před odsouzením pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a část poté, co byl uznán vinným. Obžalovaný tak svým chováním jednoznačně dokazuje, že výchovné tresty na jeho chování nemají sebemenšího vlivu, nejenže se dopouští typově stejného jednání, ale navíc s plným vědomím si rizika jeho páčání ve zkušební době. Přehlédnout nelze ani dobu, po kterou se závadového jednání dopouštěl. Koneckonců i nejzávažnější nyní projednávaný skutek není typickým příkladem pokusu o znásilnění, ale vyznačuje se postupnou gradací jeho jednání, které nakonec přesáhlo hranice trestněprávní. Obžalovaný svým dosavadním chováním zcela nepochybně prokázal, že je osobou neschopnou změnit své chování toliko prostředky výchovného trestu. Veškeré možnosti výchovného působení na jeho chování totiž soud již vyčerpал, aktuálně totiž by z palety výchovných trestů bylo možné uvažovat toliko o trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu. Tento trest však již byl obžalovanému uložen bez zjevného dopadu na jeho nynější chování a nelze se domnívat, že by i za současného uložení dohledu, by nyní tento trest měl na obžalovaného větší dopad. Koneckonců ilustrativním příkladem neschopnosti jiného než represivního trestu je skutečnost, že v době probíhajícího jednání se dopustil dalšího skutku, který může být dalším porušením trestněprávních norem, byť je soud dalek toho činit v tomto případě jakékoliv kategorické závěry o vině obžalovaného tímto skutkem, nicméně z jeho chování plyne nejen neschopnost vyrovnat se s koncem vztahu s poškozenou, ale rovněž také neschopnost uvědomit si podstatu svého předchozího závadového jednání.
45. Výše uvedené skutečnosti tak vedou soud k závěru, že jediným typem trestu, který bude schopen dostatečně citelně působit na obžalovaného je trest odnětí svobody. Jiný druh trestu totiž nepovede k nápravě obžalovaného, neboť nebude dostatečným vyjádřením závažnosti jeho jednání. Z dosavadního chování obžalovaného je totiž zřejmé, že se stylizuje do pozice hlavy rodiny, které má být vždy vyhověno, s koncem vztahu s poškozenou se nevyrovnal, prakticky jej odmítá přijmout a projevem jeho patologického vnímání jeho postavení v rodině je mimo jiné i právě onen pokus o znásilnění. Neschopnost obžalovaného být i jen připustit defektnost svého postoje, což je nezbytným předpokladem k jeho nápravě, názorně dokládají i výše zmíněná vyjádření, z nichž je patrné, že doposud vnímá poškozenou jako hlavního viníka nastalé situace. Ve výměře uloženého trestu se pak projevila nejen výše popsany přístup obžalovaného a poměrně vysoká četnost přitěžujících okolností, ale také způsob spáchaní zejména pokusu zločinu znásilnění a doba páčání veškeré nyní projednávané trestné činnosti. Soud však zohlednil i skutečnost, že obžalovaný je osobou, která dosud nebyla ve výkonu trestu, tedy lze předpokládat, že i k jeho nápravě postačí i trest vzhledem k závažnosti nyní projednávaných skutků kratšího trvání. Do konečné výměry trestu se tak ve prospěch obžalovaného promítla společenská škodlivost projednávaných trestných činů, kterou soud ve shodě s obhajobou, hodnotí jako spíše nižší, a v neposlední řadě také to, že k dokonání skutku znásilnění nedošlo,

byť výhradně z okolností na straně poškozené. Proto soud uložil trest odnětí svobody ve výměře tří let, byť se s ohledem na horní hranici trestní sazby (deset let) a způsob spáchání může zdát jako trest spíše mírný.

46. Pro výkon uloženého trestu pak soud zařadil obžalovaného do věznice s ostrahou, neboť pro zařazení do přísnějšího typu věznice nebyly splněny podmínky.
47. Vedle trestu odnětí svobody soud obžalovanému uložil také trest propadnutí věci, a to zbraně a nábojů, jejichž přechováváním se dopustil přečinu nedovoleného ozbrojování. Uložení tohoto trestu soud pokládá nejen za nezbytné s ohledem na preventivní charakter tohoto trestu, ale současně je též obligatorním, neboť ve smyslu § 70 odst. 4 trestního zákoníku soud musí uložit trest propadnutí věci v případě, že pachatel tuto věc drží v rozporu s jiným právním předpisem, v tomto případě se zákonem o zbraních a střelivu, a užil ji ke spáchání trestného činu.
48. Vedle výše popsaných trestů soud také uložil obžalovanému ochranné léčení protialkoholní ve formě ambulantní. Důvodem k uložení tohoto ochranného opatření je především fakt, že obžalovaný je osobou závislou na alkoholu, když ze závěrů znaleckého posudku [REDAKCE] je nepochybné, že intoxikace alkoholem potencuje jeho negativní osobnostní rysy, ostatně žalovaná trestná činnost je toho zřejmým dokladem. Nadto nelze nezohlednit závěry znalce týkající se osobnosti obžalovaného, který je vzhledem ke své osobnostní struktuře osobou obecně náchylnější k emoční labilitě, která se ještě zvyšuje v době intoxikace alkoholem. Soud je tak přesvědčen, že zcela nezbytným doplněním uloženého trestu je i ochranné léčení, které poskytne obžalovanému možnost vyrovnat se svou závislostí a pokud vyvine dostatečné úsilí i do budoucna abstínovat a tak se de facto vyvarovat i další trestné činnosti, neboť ze zjištění soudu učiněných v průběhu hlavního líčení, je zřejmé, že bez zvládnutí závislosti na alkoholu nebude obžalovaný schopen plně se zařadit do většinové společnosti a dosáhnout úplné nápravy. Ambulantní formu pak soud zvolil zejména s přihlédnutím k závěrům znalce, který s ohledem na nízkou motivaci obžalovaného ústavní formu léčení hodnotí jako zcela neúčinnou, naopak i sám znalec vnímal tuto formu léčby jako vhodné doplnění případného represivního trestu.

VII. Náhrada škody a nemajetkové újmy

49. K trestnímu řízení se řádně a včas připojila poškozená [REDAKCE] s nárokem na náhradu škody ve výši 5 300 Kč a s nárokem na náhradu nemajetkové újmy ve výši 70 000 Kč.
50. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu, odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích nebo aby vydal bezdůvodné obohacení, jestliže byl nárok včas uplatněn (§ 43 odst. 3 trestního řádu), nestanoví-li tento zákon jinak; nebrání-li tomu zákonná překážka, soud uloží obžalovanému vždy povinnost k náhradě škody nebo k vydání bezdůvodného obohacení, jestliže je výše škody nebo rozsah bezdůvodného obohacení součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena nebo bezdůvodné obohacení nebylo dosud v tomto rozsahu vydáno.
51. Na úvod soud konstatuje, že v trestním řízení byla nepochybně prokázána nejen vina obžalovaného jednáním popsaným výroku rozsudku, byť je nezbytné zdůraznit, že pro otázku rozhodnutí o nárocích na náhradu újmy způsobené poškozené je zásadní osvětlit jednání popsané pod bodem 2. výroku, ale rovněž dopady, které toto jednání mělo na poškozenou. Nelze totiž přehlédnout, že jednání obžalovaného je nejen trestněprávně postižitelným, ale současně výrazným způsobem zasáhlo do práv poškozené. Ostatně trestná činnost zasahující do svobody rozhodování v sexuální oblasti výrazným způsobem zasahuje do dalšího života oběti, neboť ta nezřídká nese následky takového jednání po velmi dlouhou, výrazným způsobem ji zasahuje zejména v oblasti navazování vztahů, a to nejen partnerských. Ve vztahu k výše uvedenému tak nelze pochybovat nejen o vzniku újmy, ale ani příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a

vznikem této újmy, ta je koneckonců nesporně doložena právě tím, že soud uznal obžalovaného vinným pokusem znásilnění.

52. K nároku na náhradu škody uplatněné poškozenou soud uvádí následující. Poškozená doložila výši škody způsobené jí jednáním obžalovaného pokladními doklady potvrzujícími úhradu za odbornou pomoc psychologa nejen pro ni, ale též pro její dvě dcery. Souhrnná výše odměny za poskytnuté psychologické konzultace tak činila 5 300 Kč. Soud v tomto případě považuje za nutné doplnit, že tyto vynaložené prostředky považuje za přímou majetkovou újmu způsobenou jednáním obžalovaného, a to nejen ve vztahu k samotné poškozené, ale i ve vztahu k jejím dcerám. Nezletilé totiž byly jednání obžalovaného přítomny, patologický vztah mezi jejich matkou a obžalovaným se podepsal na jejich psychickém rozpoložení a rovněž i vnímání sebe sama, jakož i normy v partnerském vztahu. Je tedy nanejvýš žádoucí, aby obžalovaný zahladil veškeré následky svého zavadového jednání, a to nejen ve vztahu k poškozené, ale i k jejím dcerám, de facto přímým svědkyním jeho zavrženého jednání. Právě proto soud pokládá nárok poškozené v tomto bodě nejen za zcela přiměřený, ale také za zákonný a proto jej přiznal v celé uplatněné výši.
53. K uplatněnému nároku na náhradu nemajetkové újmy soud konstatuje, že v tomto případě se nelze s výši způsobené újmy zcela ztotožnit. Z výše uvedeného je ovšem zřejmé, že osobní sféra poškozené byla razantním způsobem narušena. Obžalovaný svým jednáním narušil sebedůvěru poškozené, její vnímání sebe samé a její sebehodnotící mechanismy, což se promítlo do jejího běžného života, ať již se jedná o obnovení sociálních vazeb, či otázku navazování nejen partnerských vztahů. Nicméně náhrada nemajetkové újmy v penězích by měla být toliko sekundárním způsobem reparace následků trestné činnosti. Soud nepopírá, že dlouhotrvající manipulativní jednání obžalovaného, stejně tak jako jeho výhrůžky a setrvalý nátlak měly na poškozenou poměrně značný dopad, na straně druhé i sama poškozená připouští, že odsouzení a zejména uložení trestu obžalovanému představuje značnou satisfakci. Vedle toho je však rozhodně poškozenou odškodnit za utrpěnou nemajetkovou újmu výše popsány duševními útrapami, neboť uložení trestu obžalovanému, byť je bezesporu významnou součástí nápravy zavadového stavu, současně jej však nemůže zcela napravit. Právě proto soud přiznal poškozené částku 50 000 Kč jako částku odpovídající utrpěnému příkoří a narušení jejího osobního života i psychické rovnováhy. Při stanovení částky je totiž nutné vycházet nejen z obecného rámce, ale rovněž i z návrhu poškozené. Výše zmíněná částka však dle soudu plně odpovídá poškozenou popisovaným dopadům, jakkoli si soud uvědomuje, že s ohledem na podstatu trestné činnosti je majetková kompenzace jen stěží schopná následky žalovaného jednání vyvážit.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká,
- c) poškozená, který uplatnila nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozená, který uplatnila nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojiteli, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Odsuzuje-li soud obžalovaného za zločin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může poškozený požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni (§ 228 odst. 4 trestního řádu).

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních

Tábor 1. července 2019

Mgr. Ondřej Kubů v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Markéta Kuchařová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 26.09.2019. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 08.10.2019.